

være du paa Jorden“, — lød paany uhyggeligt i hans Øre med Faderens myndige Stemme. Det var for ham, som havde han her set et Billede af sin egen Fremtidsskæbne.

*

*

*

Den følgende Morgen gjorde Per endelig Alvor af at ty til det lille Opbyggelsesbibliotek, hvormed Hofjægermesterinden havde forsynet hans Værelse. Han tog en af Pastor Blombergs Prækensamlinger, „Vejen til Gud“, og skønt Vejret var blæsende, vilde han ikke blive inde men gik med Bogen op til Skoven. Her lagde han sig paa sin Yndlingsplads lige under Hegnet saaledes, at han fik Skoven i Ryggen til Læ, medens han foran sig havde fri Udsigt over Aaen og Engene til de kratklædte Skrænter paa den anden Side.

Det var Omgivelser, der just passede til den Læsning, han nu begyndte paa. Der var i Pastor Blombergs Forkyndelse ikke saa lidt, der mindede om et saadant dansk Englandskab i køligt Sommervejr: høj Luft, blaa Himmel, solbeskinnede Skyer, megen Fuglesang, hist og her et Kalvebrøl, overalt den frodigste Grønhed, bløde Linjer, frie Udsyn — og en ensformig, flad Horisont. Pastor Blomberg benyttede som Prædikant virtuosmæssigt et poetisk og folkeligt Sprog. Han tilhørte i saa Henseende ganske den kirkelige Retning, der var baaret til Verden af den grundtvigske Salmesang, og som aldrig tabte Præget af sin digteriske Oprindelse.

Det var dog ikke Fremstillingsmaaden, der særlig fængslede Per. For Billedtalens Fortryllelse havde